

Objev tajemství starého domu

TAJNÉ JEZERO

Karen Inglisová

bambook

KAREN INGLISOVÁ

KAREN INGLISOVÁ

TAJNÉ JEZERO

Karen Inglisová

Poděkování

Děkuji Centru pro podporu spisovatelů dětské literatury za veškerou pomoc a rady na počátku psaní této knihy. Děkuji také mé dobré přítelkyni Bridget Rendellové za následné, velmi důležité revize.

Děkuji ilustrátorovi Damiru Kundalicovi a rovněž Rachel Lawstonové, že nám v roce 2018 pomohli vytvořit překrásnou aktualizovanou verzi obálky.

A v neposlední řadě děkuji Jessice a Tomovi, jejichž kouzelné komunitní zahrady byly inspirací pro tento příběh.

Tento příběh je věnován mým rodičům
a všem dětem, které rády sní.

*Pojďte si hrát v zahrádách říše fantazie,
dejte vyrůst a vykvést
semínkům svých snů
v předalekých zemích a dobách dávných dnů.*

Zahradník

Tomovi bylo v obličejí takové horko, až měl pocit, že každou chvíli exploduje. Polední slunce mu nemilosrdně pražilo do zad a krůpěje potu, které mu vyskočily na čele, ho začínaly svědit a lechtat. Přesto nepřestával kopat. Bude-li pokračovat, určitě se objeví nějaké znamení. Třeba chomáček hedvábné srsti. Nebo tichoučké pískání. Nebo, a to by bylo úplně nejlepší, pár malinkatých očiček, slepě mžourajících do denního světla.

Na okamžik přestal, aby si hřbetem ruky setřel stékající pot, pak znovu zvedl lopatku, už asi posté. Vtom na něj padl temný stín. Po zádech mu přešel povědomý mráz. S bušícím srdcem se otočil a spatřil pronikavý pohled zahradníka Horáce.

„Tak vida, zase Tom Hoken. Už jsem ti přece říkal, že s těma zatracenejma krtincema je trablů ažaž, natož když se tu eště ochomejtáš ty a reješ mi tady.“

Tomovi hořely tváře, což bylo divné, protože tělo jako by mu náhle zmrzlo. Horác na něj měl spadeno od chvíle,

kdy se do zahrady přistěhovali, tím si byl jistý. Vždycky se na něj tak divně díval.

Tom se pokoušel něco říct, ale v krku měl najednou větší sucho než v poledne na Sahaře, takže ze sebe nevypravil ani slovo. Nikdy mu moc nešlo vykroutit se z jakékoli šlamastiky, zato byl expert na to, jak se do ní dostat.

Zahradník Horác zlostně mhouřil oči. „Příště to budu muset říct tvý mámě!“ zavrčel. „Teď si sbal ten hadr a mazej odsud!“

Tom začal nejistými pohyby skládat svůj šátek na poklady. Zahradník Horác si naštěstí nevšiml sbírky květinových cibulek, které Tom vykopal a které teď ležely mezi ostatními „zahradními poklady“ – třemi krásnými kameny, střípkem rozbité zelené láhve a malou chatrnou taštičkou, patřící původně asi nějaké dětské panence. Kamínky si chtěl nechat a uložit je do krabičky s nápisem „Tomovy zahradní poklady“, kterou ukryl uvnitř velkého krbu ve svém pokoji. Všechno ostatní hodlal zase zahrabat zpátky.

Ve chvíli, kdy štouchnutím otevřel malou branku, oddělující předzahrádku jejich domu od hlavní komunitní zahrady, byla díra v zemi zase zahrnutá hlínou a zahradník Horác našťavaně kráčel přes trávník směrem ke své chatce.

Všude v zahradě bylo vidět malé kupičky – tenhle týden neměli krtci v západním Londýně štěstí.

x x x

Tomovi se ještě pořád při každém vstupu do jeho pokoje v prvním patře rozbušilo srdce. V porovnání s předchozím malinkatým pokojíčkem v desátém patře hongkongského věžáku mu tahle místnost připadala jako splněný sen. Měla vysoký strop, skoro jako soukromé nebe, a francouzské dveře, vedoucí na sluncem zalitý balkon, se táhly do výšky jako nějaké mrakodrapy. U protější zdi stál krb, který byl dokonce vyšší než Tom sám. Ale nejdůležitější ze všeho byl výhled. Kam až oko dohlédlo, sahala rozmanitá, rozlehlá zahrada společná všem obyvatelům okolních domů, posetá rododendrony a rozložitými duby, jejichž větve se téměř dotýkaly plujících mraků.

Tom přitiskl nos na francouzské okno a zhluboka se nadechl. Ještě stále nepřestal myslet na zahradníka Horáce. A pak najednou skrz zamlžený obláček vlastního dechu spatřil, jak z křoví vybíhá malý psík a přes trávník peláší směrem k jejich domu. Tomovi se na tváři rozlil široký úsměv. „TO NENÍ MOŽNÉ, STEL!“ zakřičel vysokým hlasem. „HARRY SE VRÁTIL!“

x x x

Stela, která ležela ve vedlejším pokoji na posteli a zrovna si tam prohlížela svůj náramek přátelství, neodpověděla. Na uších měla sluchátka iPhonu s hudbou na nejvyšší hlasitost a byla zaneprázdněná přemýšlením, jestli si na ni její kamarádi v Hongkongu, kteří v tuhle dobu už všichni spali, alespoň jedinkrát během dneška vzpomněli. Cucala u toho už pátý ovocný bonbon – tentokrát žlutý, s citrónovou příchutí, a jako obvykle jí u toho brnělo v uších. „Tom má pocit, že je v ráji,“ psala právě své nejlepší kamarádce Haně přes Facebook. „Ale je tu příšerná nuda – samý krtince a samí kluci!“

x x x

Stela se ani nepohnula. A stejně tak Tom, který se právě vykláněl z balkonu tak moc, až hrozilo, že spadne. Zkoušel dohlédnout až k brance staré paní Munové, aby zjistil, jestli svého ztraceného pejska vyjde přivítat. Nevyšla. To dá rozum. Musela by mít přece zvláštní schopnosti, aby věděla, *kdy přesně* se Harry rozhodne vrátit domů. Ale bez ohledu na paranormální schopnosti – všichni obyvatelé zahrady měli za to, že paní Munová je blázen. Rozvěšovala letáky o Harryho zmizení úplně na každém rohu a pokaždé, když utekl a nebyl často k nalezení i několik dní, přiváděla sousedy k šílenství tím, že jim neustále telefonovala.